

Furcsán érzem magam attól, hogy ez a szöveg nem bemutatkozással kezdődik. Eleve azzal a címmel gondolok rá írás közben, hogy *X.Y. élettörténete*, és gyerekkoromban is minden rajzolás füzetem borítójára felírtam a nevemet. Én a legtöbbször görcsösen jegyzetek, mert amióta vissza tudok emlékezni, van egy olyan érzésem, hogy attól érezném magam biztonságban, ha az összes emlékem takaros fiókokba rendezetten, tetszőleges időpontban hozzáférhető lenne a számomra. Döbbenetes volt azt hallani egy barátomtól tavaly nyáron, hogy ő lemondott erről, nem próbál megjegyezni semmit. Helyette bízik az agyában és abban, hogy a kellő pillanatban önkéntelenül is eszébe jut majd az az egy dolog, ami éppen akkor fontos lesz. Őt igazolja, hogy amikor ezen a szövegen dolgozom, egyetlen noteszemet sem veszem elő, hogy a régi feljegyzéseimből dolgozzak. Ez szép élmény, és egy olyan pillanatban jön most nekem megerősítésként, amikor szükségem van valami hasonlóra.

Kollár-Klemencz László nem véletlenül kerül bele ebbe a szövegbe, hanem varázslatosan. Néhány hónapja az ő koncertjén bögttem éppen, amikor rájöttem arra, hogy miről fogok most írni. És ha nem pályázatra készülne ez a szöveg, akkor az lenne a méltányos, ha csakis azokat a részeket dolgoznám ki, amik az ő munkájával kapcsolatosak, mert tényleg ezek a magvai az egésznek. És ez is meglepetés volt, és a barátomat igazolja. Tudtam, hogy szeretem Kollár-Klemencz László munkáját, de ezelőtt nem tudtam, hogy annyira fontos nekem, hogy összeköttetésben tudom látni az egész életemmel. A *Rengeteg* című albumát először egy fiúval közösen hallgattam végig, akibe akkor szerelmes voltam. Ő azzal lepett meg engem a következő születésnapomon, hogy több nekünk fontos alkotót is kikérdezett, szerintük mi a szép. Én a válaszokat kaptam meg csokorba gyűjtve. Kollár-Klemencz László azt válaszolta, hogy *mindenki szép*.

Azt nem tudtam előre, hogy a két barátomról, Ábelről és Annáról pontosan miket és miért fogok írni majd, de remélem, hogy sikerült dédelgetnem őket egy kicsit. Nagyon fontos nekem az, hogy őket megismertem. Nem azért, mintha annyira könnyen és jól értenénk egymást (mint például a fiúval, akivel a *Rengeteg*-et hallgattuk), hanem azért, mert én mellettük többször is szembesülhettem azzal, hogy olyan dolgok, amikre egyébként gondolni sem szoktam, mert természetesnek hiszem őket, valójában máshogyan is lehetnek. És ez mindig döbbenetes élmény volt. Annát ismerem rövidebb ideje, és a telerajzolt noteszem miatt kezdett velem először beszélgetni. Anna azért került a szövegbe, mert most nagyon sokat gondolkodunk együtt, és egyébként is mindenről ő jutott eszembe írás közben, úgyhogy muszáj volt teret engednem ennek. Ábel gimiben volt az osztálytársam, és egészen sokáig biztos voltam benne, hogy legalább tíz évvel idősebb nálunk. Ábel azért került a szövegbe, mert rengeteg meddő gondolkodás után megkönnyebbülés szépen és szeretettel írni a közös élményeinkről.

Ábel többször is zenélt nekünk a Szentendrei út aluljárójában a bácsival, aki sosem kért a gimnazistáktól pénzt, és akivel én is szerettem néha elbeszélgetni. A *Felkelő nap háza* volt a bácsi kedvence. Szépnek és hatalmasnak láttam kettejüket együtt, és nem gondoltam azt tiszteletlenségnek, ha fényképet készítek róluk, aminek a színeit aztán fekete-fehérre állítom, és amit a bácsi sosem fog látni. Pedig Ábel biztosan érezte, hogy

ezt nem szabadna csinálni. Van szeme ahhoz, amikor elragadtatom magam, és a tudtomra is adja ezt. Általában csak a szemöldökét vonja fel, de rám szólt például akkor, amikor a szécsényi klarissza remetességben töltött spirituális célú elvonulásomat terveztem. Összeszorul a gyomrom, ha erre gondolok. Gyakran van olyan kétségbeejtő érzésem a legutóbbi időben, hogy kicsúszik a lábam alól a talaj: kívülről figyelem és nem értem a saját reakcióimat, elveszítem magam fölött az irányítást, megőrülök. Remélem, csak annyi történik, hogy már észreveszem magamtól is a túlkapásaimat, amikre korábban Ábel szemöldöke figyelmeztetett.

Télen nem találkoztunk a bácsival, olyankor nem ingázott Óbudáig a Mexikói útról, pedig szerette a társaságunkat. Aztán a karanténok után már jó időben sem jött, nem tartott velünk, amikor mi visszaköltöztünk az iskolába. Csak később, miután a fiúk bevették magukat Zugló és Rákos határába és bunkerfészket építettek ott maguknak és a barátainknak, láttuk viszont újra rendszeresen. Addigra megőszült, és már csak Ábelt ismerte fel közülünk, én pedig nem mertem neki köszönni. Lehetett valami lakcímkártyája, ezért nem vegzálták sosem. A gitárjait viszont rendre elveszítette, egyszer mi szereztünk neki újat, mert ehhez elég volt írunk egy Facebook-bejegyzést, és zavarban voltunk, amikor odaadtuk neki. Sírt, és ettől még rosszabb lett az egész.

Azt az aluljárót a költészet napjára minden évben versekkel tapétázta ki valaki. Ez nekem fontos volt, arról viszont sosem hallottam, hogy létezik magyar kultúra napja is, így követhettem el azt a butaságot, hogy éppen aznapra szerveztem zártkörű kerekasztal beszélgetést egy olyan témában, ami akkor a szívügyem volt. Ezért aztán Erdős Virág, aki szerepelt a meghívottjaim listáján mint releváns aktivista, médiaszemélyiség és gondolkodó, csak becsszóra tudta mondani egyébként nagyon kedvesen a telefonba, hogy eljönne ő, csak nem jó az időpont. Néhány versét tudtam fejből. Irodalomórán foglalkoztunk velük, és én úgy éreztem, hogy kellő dühvel, és nagyon pontosan beszél a fontos dolgokról. Ez az érzésem csak fokozódott, amikor megtudtam, hogy igazából az *Ezt is elviszem magammal*-t is ő írta.

A Kistehén-számot ismertem hamarabb, és a tüntetésen készült videófelvételt is. Borzongató találkozás volt nekem az a szöveg a metafizikával: tízéves fejjel és tévedésből. Azt hittem, hogy a mindörökké *mozgó-mozgó teret* kell elvinnem, és már láttam is, ahogy Budapest kitágul, hömpölyögni kezd, összeolvad az idővel, mégis hatalmam lehet felette, és mindig velem marad. Ilyen tisztán elevenedett meg előttem a hatalmas *húsrágó-hídverő* gólem is, meg *a rendszer*, ami viszont *nem mozog*. Meg az is, amit a katolikus nagynéném pasija mondott: hogy a gyerekeknek azért nem szabad a nemzeti dohányboltokba bemenniük, mert ott valójában varázsszereket árulnak, mint a *Harry Potter*-ben, és a felnőttek ezt titkot rejtegetik féltékenyen mindenki elől. Kollár-Klemencz Lászlót is szeretném mindenhová magammal vinni. Ha csak a Kistehénről lenne szó, ez akkor is igaz lenne. De aztán hallani a *Rengeteg* albumot elejétől a végéig, az varázslatos volt. Akkor látogattam meg először a fiú családját, és egész éjszaka vonatoztunk. Akkoriban azt találtuk ki, hogy nagyon boldogan fogunk élni Erdélyben egy kicsi faluban, szerény és állhatatos résztvevői leszünk a Kolozsvár-környéki magyar kulturális életnek: közösség- és otthonteremtő személyiségek.

Pedig rögtön tudhattam is volna, hogy az *Eztiszelviszem*-szövegben miről van szó. Azt ugyanis még akkor régen megbeszéltük a nagymamámmal, hogy mi márpedig életünk végéig Moszkva térnek fogjuk hívni a Moszkva teret, és én furcsálltam, amikor gimnazistaként először találkoztam olyan korombelivel, aki nem ehhez az elvhez tartotta magát. Ez nekem a hovatartozás kérdésévé vált, a kitartásomat a régi név mellett nemes engedetlenségnek, *konzervatív forradalmi tettnek* éreztem. Pedig anyukám hosszan magyarázta nekem akkor régen, hogy miért volt a kommunizmus valami tökéletesnek az ígérete, és ami végül megvalósult belőle, az hogyan vált mégis olyan kegyetlenséggé, majd rossz hagyatékká, hogy most inkább letörölni, eltítkolni akarjuk. Az agyamban összemosódik ez a beszélgetés azzal, amikor a pénzt magyarázta két évvel korábban. Hogyan kereskedtek sóval régen, és miért nem lehet egyszerűen csak több pénzt gyártani, hogy jusson mindenkinek elég. A dohányzást sosem magyarázta anyukám. Az kritikán aluli, gusztustalan dolog volt. A nagyapja, falusi iskolaigazgató, langaléta és karizmatikus ember, aki füldugóval zuhanyozott, tüdőrákban halt meg az unokái szeme láttára.

Akkor a pénzről az volt a kérdés valójában, hogy miért tűnhet el egyik napról a másikra az összes közül a kedvencem, az apró virágos kétforintos. Kikericsnek hívják a virágot, és ezt akkor még biztosan fejből tudtam. Akkoriban azt találtam ki, hogy archeológus leszek, miközben gekkófajokból fejleszték majd génmanipulációval aprócska sárkányokat. Elhivatást és karrierlehetőséget láttam ebben, és tudtam az őstörténeti korszakok neveit, meg a dinoszauruszok fajtáit. A nagy csontvázakat Bécsben viszont csak akkor láttam, amikor a testvéreimet vittem oda nyaralni, hadd lásson a kisebbik több *világot* mint én az ő korában, és akkor már nem érdekelt az őstörténeti korszakok. Egyébként sértett voltam és szégyelltem magam a kétforintos miatt ugyanúgy, mint a Moszkva tér miatt. Hogy miért lehetünk *mi* sokkal kisebbek a *többiek*nél. Akkor vagyok büszke magamra, amikor meghaladom gondolatban az anyukám akkori magyarázatait, de igazság szerint ez a két beszélgetés azóta sem veszítette érvényét, hanem megmaradt nekem referenciapontként.

Teszem hozzá máris, hogy lázadó önérzet ide vagy oda, a Moszkva tér felújítását figyelni azért euforikus volt. Sokáig tudtam még, hogy hogyan nézett ki a régi tér, azt is tudtam, hogy a központi épületet azért hagyták jelentős változtatások nélkül, mert a tetőszerkezete építészeti kuriózum. Amióta az új tér is szürke és poros, azóta nem emlékszem már a régire. Először azt hittem, hogy a fémből készült kismadarak és csigák kedves dekorációnak kerültek a növényszigetek szegélyeire. Aztán megértettem, mi a céljuk igazából, és akkor dühös lettem és szomorú. Ugyanakkor le is nyugózott az ismeretlen tervező leleményessége, mert nekem soha nem jutott volna eszembe ilyen ízléses módja a *tisztán tartásnak*. Ezután lett szemem arra is, hogy a karfával kettéválasztott, és így alvóhelynek többé nem alkalmas padokat észrevegyem a városban.

Arra egészen sokáig nem jöttem rá, hogy az októberi iskolai ünnepek összefüggésben állnak a Moszkva tér-témával, a lyukas zászló látványa pedig mindig megijesztett. Olyan volt ránézni, mint egy sebre. Úgy éreztem, hogy a zászlóban kárt tenni brutális dolog, ami csakis gonosz erők műve lehet. És nem értettem azt sem, hogy miért éppen a munka ünnepén nem dolgozik senki. Viszont amikor nyolcadikban elértünk a múlt

század eseményeihez történelemórán, a téma szakértőjének éreztem magam. Úgy gondoltam, hogy tudok mindent, ami a tananyagból lényeges, hiszen a csontomig átérzem annak a fájdalmát, amikor valakit a legjobb szándék vezérel, és mégis kárt okoz. Az iskolában minden másban is ügyes, és vakhittel, mélyen, átérzetten magabiztos voltam egyébként. Folt az önérzetemen nem eshetett. Úgy gondoltam, hogy a fiúk egyedül azért nem szerelmesek belém, mert félnek tőlem.

Csak később kezdett igazán fájni az is, hogy hiábavaló volt a szolfézsstanulás és a sikeres felvételi, zeneiskolába második osztályban végül nem mehettem, mert teljesen egyedül kellett volna villamosra szállnom (átkelni a Moszkva téren), és anyukám nem mert elengedni. A református cserkészcsapathoz is csak azért csatlakozhattam, mert a katolikus nagynéném elkísért őrsgyűlésre minden alkalommal. Pedig elterveztem, hogy furulyázni fogok, és később, ha felkészültem rá, akkor fuvolázni. Nagyon szerettem volna megnyerni az Ének Iskoláját, egy teljes nyáron keresztül gyakoroltam hozzá a *Most múlik pontosan*-t. Eleinte csak néha ábrándoztam a zenélés elmulasztott lehetőségéről, később viszont már fájdalmassá vált a hiányérzet. Egyrészt műveletlennek éreztem magam, másrészt szinte rögeszmémé vált, hogy a világ megtapasztalásának egy alapvető útját nem ismerhetem, amíg nem tanulok meg zenélni. Néha elgondolkodom azon, hogy Anna jellemét és munkabírását hogyan alakította az, hogy zenél. Az összes videót megnéztem a fuvolajátékáról, amit a YouTube-on megtaláltam.

Az írást is csak a gimnázium második évében hagytam abba, amikor észrevettem, hogy mindenki, aki ír körülöttem, sokkal tehetségesebb és sokkal többet tud nálam. Anna elfogadja, hogy én semmit nem tudok, amit ő igen. És nem vigasztalni próbál emiatt, hanem munkára biztat. Én viszont sokáig irigykedtem rá. Nekünk nem voltak könyveink otthon, volt viszont DVD-kollekciók Hupikék Törpikékkel és horrorfilmekkel. Utóbbiak fülszövegeit kéjes élvezettel, titokban olvastam el újra meg újra. Akkor nem fájt az írást abbahagyni, azt gondoltam, hogy nem kudarcot vallok és lemondok valamiről, hanem más utat választok. Pedig háromévesen megtanultam a betűket és nagyon szerettem rajzolni is. És hetedikben a regionális szépkiejtési versenyen könyvjutalomban részesültem. Tehát tiszta sor volt, hogy egy nap olyan regényt írok majd, ami méltán válik világhírűvé. Néhány hónapja, egy hatvanéves sales-szakembertől azt a javaslatot kaptam, hogy álljak neki módszeresen írni és publikálni minél hamarabb. Hadd derüljön ki gyorsan, hogy nem vagyok ügyes benne, és legyen még elég időm valami másba fogni. Egyelőre nem éltem a tanáccsal, pedig annyi bennem az *ígéret* és a *potenciál*, nem kéne vesztegetnem az időmet.

Az, hogy az ígéretes diáklány, aki nyolcadikban voltam, milyen gimnáziumban folytassa a tanulmányait, komoly viták tárgyává vált abban a tanévben. A különböző álláspontok tulajdonképpen felosztották a világot: a magyartanárom irodalom szakra, apukám valamilyen bsc-előkészítőbe küldött volna, anyukám bízott az alapítványi alternatív intézmények ösztöndíj-lehetőségeiben. Apukám többször sokat feküdt ágyban egy-egy súlyos baleset után jóformán járásképtelenül, és én listát írtam azokból a budapesti középiskolákból, ahol biosz-kémia szak indult a következő tanévben. Akkoriban azt találtam ki, hogy ortopéd-szakorvos leszek és cipész, és innovatív, esztétikus ortopédcipő-megoldásokat fogok tervezni és kivitelezni a pácienseim egyéni igényeinek

megfelelően. Végül az alternatív iskolákon kívül csak olyan helyekre jelentkeztem, ahol második nyelvként latint tanulhattam volna. Végül-végül viszont anyukám reménykedése nyerte el a jutalmát, és felvételt nyertem az óbudai álomgimnáziumba.

Ez vitathatatlan előnyökkel járt. Például, ha másik iskolába megyek, akkor alighanem Erdős Virágot sem hívtam volna tízedikben kerekasztal-beszélgetésre. Az intézmény adta a szükséges infrastruktúrát, én hoztam a pofátlan meggyőződést és elszántságot. Tényleg hittem benne, hogy az akkori tervünket megvalósítjuk majd. És múlt nyáron váratlanul a biológia tanárom, a projekt régi mentora írt nekem ezzel kapcsolatban. A tervünk az volt, hogy partnereket és támogatókat keresünk, és itthon is meghonosítjuk azt, amit *külföldön* láttunk, hogy az utcai szemeteseket egy speciális tárolóval látják el. A visszaváltható italosdobozokat abba tehetik azok, akiknek nincs szükségük a betétdíjra, mások pedig könnyen összegyűjthetik őket. Ezen 2019-ben kezdtünk dolgozni, és biztosan az előző évi kormányrendelet adta hozzá a kezdődűhöt. Érdekes, hogy múlt nyáron, amikor a belvárosban mindenhol pánikszerűen felforgatott utcai szemeteseket lehetett látni (tartalmukat a Király utca betonjára szórták a kétségbeesett és céltudatos emberek), ezek a tervek valóban újra aktuálissá váltak. Ki tudja, meddig jutottunk volna el velük, ha nem szakítja félbe a szervezkedést a világvjárvány.

A karanténokat követő nyáron Zuglóba költöztem három fiúval, és életünkben először dolgoztunk is. Ott lenni gyötrelmes volt és szépséges, és Ábel, meg a fiú, akivel a *Rengeteg*-et hallgattuk, azóta sem hagyták ezt abba. Ezzel a fiúval a Google Street View-ra is felkerültünk a szomszéd utcában. Papucs van rajtunk a képeken. A fiúk fészke kreatív műhelyként is működött. Ott született meg egy blog koncepciója, amin keresztül ők a dohányzásellenes lobbi feltétel nélküli érvényét cáfolták volna. Ebben lázadó viccet láttunk eredetileg, később viszont dühös lettem, és ezért elszánt a blogírással kapcsolatban. Az történt, hogy hetekig csak penészesen lehetett megvásárolni azt a dohányt, amit a fiúk szívtak. Akkor jöttünk rá, hogy a dohányosok valójában semmilyen fogyasztóvédelemre nem számíthatnak, csak egyszínű, ronda csomagolásokra. Az ötletem az volt tehát, hogy amire szükségük lenne, az egy elegáns és felhasználóbarát, webshop-jellegű adatbázis az összes fontos dohány-tudnivalóval. Akkoriban azt találtam ki, hogy életmód-influencer leszek, és csakis etikus meg kompromisszummentes sponsorship-szerződéseket kötök majd. (Az OnlyFansról sosem gondolkodtam komolyan – szerintem ugyanazért, amiért éveken keresztül térdig érő fürdőnadrágban jártam strandolni.)

Az elköltözésünk nyarán én egy gyerekkönyvesboltban kaptam munkát, és a főnököm rendkívül elégedett volt a munkámmal. A bolt közelében ismerkedtem meg egy bácsival, akit az utcában Indiánként emlegettek. A környékbeli gondnokok fizettek neki, hogy kukákat mosson, de aztán a combjába szúrtak egy kést a Blaha Lujza téren, és hetekig nem tudott dolgozni. Egyszer főztem neki húslevest, és néha meghívtam teára vagy cigire. Nagyon fontos volt ennek a bácsinak, hogy beszélgetünk, és ezt el is mondta nekem. Hogy *az hihetetlen, hogy egy hajléktalan embernek, amilyen ő, ilyen rendes lány legyen a barátja*. Tudtuk egymás telefonszámát, láttam fényképet az intézetis gyerekeiről meg a volt feleségeiről, kifaggatott, hogy hiszek-e istenben, és néha csúnyán elkéstem miatta a munkahelyemről. Hálás volt nekem, ezért kicsi és ronda,

alumíniumból készült szűzmáriás kabalát kaptam tőle, és amikor újra tudott dolgozni, akkor az első pénzéből nekem szerzett egy nyakláncot a hagyatékkereskedő ismerősétől. Azon a láncon most egy másik medál van, és minden nap hordom. Szörnyű, de aztán elvágólagosan kiléptem ebből. Másik úton mentem munkába, és nem vettem fel a telefonomat. Nem tudom, hogy mi van vele most. Az, hogy ezt leírom ide, esetlen próbálkozás megemlékezésre és vezeklésre.

Ábel ugyanekkor szekerekről árult használt könyvet egy bolond erdélyi férfi alkalmazottjaként. Rákoskeresztúrra járt dolgozni, és a Nyugati Pályaudvarhoz. Tűzött a nap a Nyugati téren, szikkasztotta a szart meg a mocskot. Tényleg nagyon rossz érzésem lett, amikor meglátogattam ott Ábelt. Sokat tárgyaltunk a szakadt kurvákról és a stricikről, akik mindig a téren verődtek össze, hogy az ügyfélkörükkel találkozzanak. Ábellel barátkozni akartak. Akkor azt mondtam neki, hogy onnan ismerem fel a kurvákat, hogy úgy mászkálnak a felforrósodott térkövön, mintha otthon lennének, a saját konyhájukban. Mindannyian papucsot viseltek, és egyszer az egyiküket láttam fogat mosni. Egyszer pedig kihallgattam egy rasztás, ősz hajú nénit, ahogy perceken keresztül egy döglött galambhoz beszél. Egy másik barátunk kézműves pékségben dolgozott, és amikor egy hatalmas adag tésztát túlkelesztett, akkor csurig pakolták – így mesélik – Ábel autóját veknikkel, és a Mexikói útnál osztották szét a rengeteg kenyeret.

Utáltam Zuglóban lakni, de amióta kollégista vagyok, vágyakozva gondolok vissza oda. A kolis fürdő, amit heten használunk, és ami talán ezért mocskos állandóan, az ottanira emlékeztet. Azon viszont rosszulévig tudom hergelni magam, hogy a sok fiatal, tehetséges, ambiciózus egyetemista nem mosogat maga után. Tehát hamar rájöttem, hogy ezeken a folyosókon egészen nyugodtan mászkálhatok fürdőköntösben is. Annával az ő szobájukban egyszer hosszan beszélgettünk arról, hogy milyen lehet szülés közben szarni, és többször arról, hogy lennének-e kurvák, vagy sem. Félttem azoktól a nőktől a Nyugati téren. Irtóztam tőlük, összeszoruló szívvel gondolkodtam azon, hogy lehetséges-e, hogy szex közben valójában ők gyakorolnak hatalmat a férfiak fölött, akik kétségbeesetten tesznek rajtuk erőszakot. Anna a műkritikus prostitúciójáról szóló tanulmányból küldött nekem részleteket üzenetben. Amikor éppen hányingerem van a koliban, teljes napokat töltök az utcákon mászkálva, és amikor éppen nincs, szeretek inkább a Bakáts téren ülve reggelizni.

Amikor a kollégiumba jelentkeztem, az ismerőseim fele a *Nem*-et olvasta, és én a dilettantizmust hangerővel kompenzálva, *teoretice* kifogásoltam az autofikciós irodalom térhódítását, miközben habozás nélkül könyveltem el hülyének mindenkit, aki Kemény Lilit kritizálta. Az utóbbi, azt hiszem, Annának jólesett, pedig én csak hatvan oldalt olvastam a könyvből, azt is Zuglóban. Az a hatvan viszont döbbenetes volt, a következő mondatokat a *Nem* hipnózisában, a magammal szemben érzett undort elnyomva írtam még akkor, és *kemény* fájlcímmel rejtettem el a számítógépemem. *Miután addigi életem utolsó harmadát saját magam áldozatos, fáradságot nem ismerő kondicionálásával töltöttem, sikerült hozzászoknom a cigarettázáshoz. Motiváló erőként eleinte az első szerelmem kellemesen dohányillatú keze, majd a diáklázadás és a francia egzisztencializmus babás mitizálása, a dühös szakítani vágyás az állami és családi bagótabuval, a nagyanyámra emlékezés, a füst és a*

*hamutalak esztétikája hatott, a végső lökést pedig az a gyönyörködtető felfedezés hozta meg, hogy kávéval fogyasztva cigarettára az evés nem jön könnyen az embernek, a hasmenés viszont igen.*

Ráadásul hazugság is. A szokás kialakításában a végső lökést valójában a hatvanéves sales-szakemberrel való együttélés hozta meg. Olyanok is lehettünk volna, mint az idős házaspár a kenyér hajával meg belével. Én azt hittem, hogy ő rendszeren dohányzik, de ez nem volt igaz. Utálta az egészséget. És akkor sem fogtam gyanút, hogy igazából a fiatal művész szerepébe kapaszkodik görcsösen, amikor észrevettem, hogy mindig mentolos cukorkát vesz a cigaretta mellé a szájába. Keményen meg kellett küzdenie azért az imázsért, amiről azt hitte, hogy nekem magától jön. Akkoriban azt találtuk ki, hogy egy multimediális művészeti projekttel írjuk felül az emberiség közösségi médiáról alkotott fogalmait, hogy a bevételből szerzünk egy vidéki hangárépületet, és ott gyönyörű amerikai autókat újítunk majd fel. Végül üzenetben szakított velem hirtelen felindulásból. Mindig szanaszét szórta a cikkeit, és arról panaszkodott, hogy most már a belváros is bűdösebb és mocskosabb, mint régen volt. Ez nem egy méltányos megemlékezés róla. Lenne miért vezekelnem.

Ezutóbbi persze mindig igaz. Most már például szeretem a kollégiumot, de csak azért, mert tudom, hogy nem maradok ott sokáig. Közben a kisebbik testvéremet is felvették abba a gimnáziumba, ahol én végeztem. Miután átnéztük anyukámmal a kiértékelt felvételi dolgozatát, bőgtem a buszon hazafelé, és azt mondtam, hogy hagyjuk az egészséget, neki volt igaza, menjünk inkább el innen. Állandóan hiányzik a családom, azt szeretném, hogy szorosan öleljük egymást. Ábel autója egy súlyos balesetben tönkrement, és ő most újra szekérről fog használni a könyvet árulni, mert autó híján nem lesz ételfutár azt mondta. Úgy gubbaszt a Keleti Pályaudvar oldalában ülve a sok biciklisfutár, mint valami galambok, azt mondta. Értjük, hogy miért jönnek *Európába*, de azt nem értjük, hogy vajon miért maradnak *itt*. Abban viszont megoszlanak a véleményeink a fiúkkal, hogy nekiállnánk-e átúszni a Dunát, ha nem lennének biztosak benne, hogy képesek vagyunk rá.

Azt hiszem, hogy mostanában a dohányzástól fájhat a fülem folyton. Egész télen bujkált bennem valami betegség. Nem akarok többé dühös lenni, ezért rövidre vágattam a hajamat. Anna a Jezsuitákhoz jár misére, és szereti, ha vele megyek én is. Azt mondja, nem bonyolult dolog felnőtt korban megkeresztelkedni. A fiúval, akivel a *Rengeteg*-et hallgattuk, most újra kipróbáljuk egymást. Felértékelődött bennem, hogy biztonságban érzem magam – mondom a barátaimnak, ha kérdezik. És gyereket szeretnék – ezt legtöbbször nem teszem hozzá. Van egy hetedikes tanítványom, akit magyarból korrepetálok. Nem bírok magammal, és muszáj, hogy megszeresse az óráinkon az irodalmat is és a nyelvtant is. Közben arról tervezek szakdolgozatot írni, hogy mindannyiunk érdekében alapjairól kéne átalakítani az anyanyelvi nevelés struktúráját az általános iskolában. Nem tudok semmit, és nincs ki mind a négy kerekem, viszont négy munkahelyem van, és mindig túl hamar költöm el a pénzemet. Évek óta magamat tartom el, tehát tiszta sor, hogy alapvetően bármire képes vagyok, és egyszer olyasmit fogok véghez vinni, ami mindent megváltoztat. Majd kitalálom.